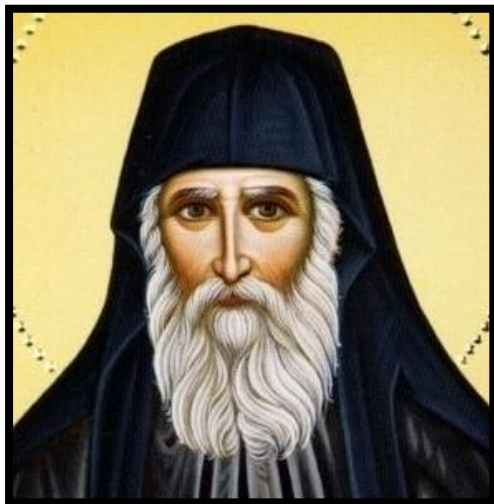


Ορθόδοξο Τριμηνιαίο Χριστιανικό Περιοδικό

ΤΟ ΛΕΝΤΙΟΝ

«...ἐγείρεται ἐκ τοῦ δείπνου, καὶ τίθησι τὰ ἱμάτια, καὶ λαβὼν λέντιον, διέζωσεν ἑαυτόν. εἶτα βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νιπτῆρα, καὶ ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ...» (Ιωάν. ΙΓ στ.4,5)

Άγιος Παΐσιος ο Άγιορείτης



Ο προστάτης της Ενώσεώς μας

**ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝΩΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
«ΔΙΑΚΟΝΟΙ ΤΩΝ ΕΛΑΧΙΣΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ»**

Έτος 3^ο Τεύχος 11^ο Σεπτέμβριος - Νοέμβριος 2021
ΑΘΗΝΑΙ

Διατίθεται Δωρεάν

Ο Σκοπός μας & Πληροφορίες της Ενώσεως.....	2
Ουκ ήλθον διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονεῖσαι.....	3
Οι κληρονόμοι του Ουρανού.....	4
Ουκ ἐξεστὶ σοὶ ἔχειν, τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου.....	7
Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου	10
Του Σταυροῦ – 14 Σεπτεμβρίου – Ἀλάδωτη νηστεία.....	14
Ἀν φοβάσαι μὴν μολυνθεῖς στὴν ἐκκλησία διάβασε γιὰ τὸν Σαλέμ.....	17
Ἄγχος καὶ προσευχή.....	19
Φώτης Κόντογλου Γυάλινοι ἄνθρωποι.....	21
Πανήγυρις Ἁγίου Παΐσιου.....	25

Πληροφορίες καὶ ἐγγραφές μελῶν στὰ τηλέφωνα:

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς τομεῖς τῆς ἐνώσεώς μας:

- Συντροφιά σε ηλικιωμένους καὶ ἀνάγνωση ψυχοφελῶν βιβλίων.
- Παροχὴ συμβουλῶν καὶ πληροφοριῶν ποὺ ἀφοροῦν σε θέματα καθημερινῆς πρακτικῆς (συνταγογράφηση φαρμάκων κ.λ.π..)
- Μεταφορὰ ηλικιωμένων σε νοσοκομεία ἢ ἄλλους ἰατρικοὺς φορεῖς.
- Παροχὴ ἐργασιῶν οἰκειᾶς (π.χ. υδραυλικές ἐργασίες, ηλεκτρικές, κ.α.)

2102281734 / 6974606161

Δευτ.-Τετ.-Σαβ. 10:00-14:00

Τριτ.- Πέμπ. 10:00-14:00 & 17:00-20:00

Ἡ Ἰστοσελίδα μας: www.poeka.gr

Ἐδρα τῆς Ενώσεως: Σάρωνος 6,

Τ.Κ. 111 43 Ἀθήνα

Email: diakonoi.xristou@gmail.com

Α.Φ.Μ.: 997249989, Δ.Ο.Υ. ἸΔ Ἀθηνών.

Για Δωρεές - Ἐγγραφές - Συνδρομές

Τράπεζα Πειραιῶς:

IBAN: GR34 0172 0450 0050 4509 1901 473

Τράπεζα Ἐθνική:

IBAN: GR840 11010 900 000 10900 5678 26

(Παρακαλῶ σε περίπτωση κατάθεσης νὰ αναγράφεται τὸ ονοματεπώνυμό
σας γιὰ νὰ σας ἀποστέλλεται ἀπόδειξη)

«Καί γάρ ο υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν» (Μάρκ. ι' 1-45)



Ο Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ πρῶτος διάκονος-υπηρέτης-πάντων τῶν ἀνθρώπων, πρὸς χάριν τῶν ὁποίων ἐγίνε καὶ ἄνθρωπος δια νὰ τοὺς διακονῆσει. Ἐχοντας σημαῖα καὶ λάβαρο τῆς διδαχῆς αὐτῆς τοῦ Χριστοῦ, με τὴν ὁποία ἀναδημιουργεῖται ὁ νέος λαὸς τοῦ Θεοῦ παρακαλοῦμε τὸν ἐνανθρωπίσαντα δι' ἡμᾶς Κύριο νὰ μας εὐλογεῖ, ὥστε νὰ πορευόμαστε πάντοτε ὡς διάκονοι τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν Του.

«ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε». (Ματθ. κε' 31-46)

Σκοπὸς καὶ πόθος μας εἶναι νὰ κοινωνήσουμε καὶ νὰ διακονήσουμε τὸν Χριστό, ἐν τῷ προσώπῳ ἐνὶ ἐκάστῳ τούτων τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν μας

Οι κληρονόμοι του ουρανού

(Αγίου Νικολάου Βελμύροβιτς, Εκδόσεις «Παρησία»
Αθήνα 2016)
Ένατος Όροφος

(...συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος)

«Μακάριοί έστε όταν ονειδίσωσιν υμάς και διώξωσι και είπωσιν παν πονηρόν καθ' υμών ψευδόμενοι ένεκεν εμού.»

Και λίγο πριν και τώρα μιλά για διώξεις, πριν για τις διώξεις για χάρη της δικαιοσύνης, τώρα για τις διώξεις για χάρη του Χριστού.

Πριν το δίκαιο αναπαριστά ολόκληρο το σύστημα της Χριστιανικής αληθείας και συμπεριφοράς, εδώ ο Χριστός παριστά την ενσάρκωση όλης της δικαιοσύνης του Θεού. Αυτοί οι δύο όροφοι της πυραμίδας του παραδείσου αποτελούνται από συναφή υλικά: από τα δεινά για τη δικαιοσύνη ή για τον Χριστό. Αυτά τα δεινά είναι τόσο πολύτιμα για την οικοδόμηση του πνευματικού παλατιού, ώστε ο Κύριος το επαναλαμβάνει δύο φορές και δύο φορές έπαινει, σα να είναι δύο σφραγίδες που βεβαιώνουν όλες τις υπόλοιπες προηγηθείσες αρετές. Μόνο όμως σ' αυτήν την τελευταία περίπτωση μιλά για δεινά δριμύτερα και μαρτυρικό τέρα από την προηγούμενη.

Αισχροτήτες, διωγμοί, υβριστικοί λόγοι, ψεύδη και συκοφαντίες, όλα αυτά για χάρη του Χριστού πιέζουν τον πιστό ως ύστατος και φοβερότερος πειρασμός. Κάτω από τέτοια πίεση λειαινείται και η πιο σκληρή πέτρα, πόσο μάλλον η καρδιά του ανθρώπου. Με τέτοια νεροποντή λευκάνει και το πιο βρώμικο ύφασμα, πόσο μάλλον η ψυχή του ανθρώπου.

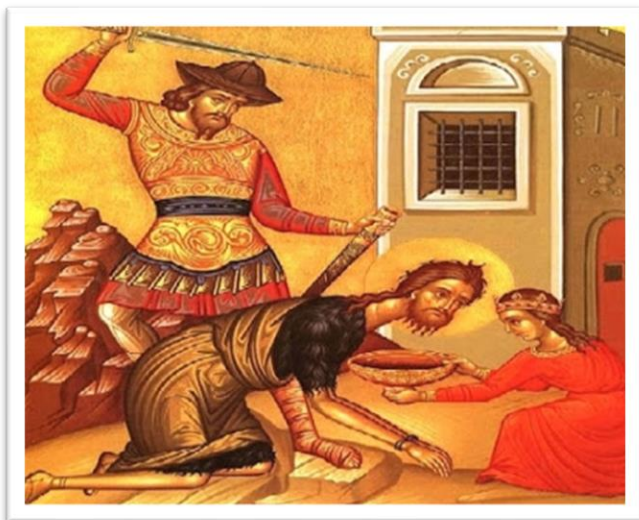
Εδώ γίνεται λόγος για τα μαρτύρια προς χάριν του Χριστού. Και όποιος εκουσίως υποστεί αυτά τα μαρτύρια, αυτός μαζεύει πολύτιμα υλικά για την οικοδόμηση του ένατου ορόφου της δικής του πυραμίδας του παραδείσου. Εκείνοι που κατάφεραν να κτίσουν καλά και να διασφαλίσουν τους πρώτους οκτώ ορόφους του πνευματικού τους παλατιού, δεν επιθυμούν τίποτα στον κόσμο τόσο εγκάρδια όσο το να προσφέρουν τη ζωή τους για τον Κύριό τους. Αυτή η επιθυμία για θυσία ήταν διαρκώς ζωντανή σαν φλεγόμενο πυρ στην Εκκλησία του Χριστού από την εποχή των αποστολών μέχρι τις μέρες μας. Όταν οι εθνικοί οδήγησαν τον Απόστολο Ανδρέα στο σταυρό για να τον σταυρώσουν, ο απόστολος φώναξε με συγκίνηση: «Ω γλυκέ Σταυρέ, πόσο καιρό σε επιθυμούσα και σε περιμένα». Ο Μέγας Αντώνιος, πλήρης αρετών, είχε μόνο μία επιθυμία στα γεράματά του, να μαρτυρήσει και να θυσιαστεί για το Χριστό. Γι' αυτό εγκατέλειπε την έρημο και κατέβαινε στην Αλεξάνδρεια όπου ξεκινούσε τη διαμάχη με τους αιρετικούς μόνο και μόνο για να τον σκοτώσουν. Όμως η Πρόνοια του Θεού δεν ήταν σύμφωνη μ' αυτό και ο Αντώνιος κοιμήθηκε ήσυχα στην έρημό του.

Σκεφτείτε την πορεία των χριστιανών μαρτύρων, που οδηγούνται στο θάνατο, πώς κατά τη διαδρομή χαρούμενοι ψάλλουν πνευματικούς ύμνους, σαν να μην οδηγούνται στο θάνατο, αλλά σε γάμο. Ο κόσμος ποτέ δεν αντίκρισε πιο παράξενο θέαμα κατά τη διάρκεια της ιστορίας του. Πολλοί από αυτούς τους μάρτυρες κοπίαζαν για πολλά χρόνια να οικοδομήσουν τις δικές τους πυραμίδες του Παραδείσου και όλοι τους κατάφεραν να κτίσουν μέχρι τον ένατο όροφο. Άλλοι πάλι μόλις είχαν αρχίσει να κτίζουν και μόλις κατάφεραν να χτίσουν έναν ή δύο ορόφους. Άλλοι σε μία μέρα ή σε μία μόλις ώρα, αποκάλεσαν τους εαυτούς τους Χριστιανούς και θυσιάστηκαν για τον Χριστό. Γι' αυτή την ύψιστη θυσία τους ο Θεός θα τους δωρίσει ολόκληρο το πνευματικό παλάτι από

τον πρώτο ως τον τελευταίο όροφο. Επειδή είναι σαν τους εργάτες που ο Κύριος προσέλαβε το απόγευμα, αλλά τους έδωσε την ίδια αμοιβή μ' εκείνους που εργαζόταν όλη μέρα. Ο Ανδριανός η νέα ρωμαίος αξιωματικός μα κοιτώντας τα μαρτύρια των χριστιανών δηλώνει Χριστιανός – «*Μήπως έχασες το μυαλό σου, Ανδριανέ;*», τον ρωτά ο ασεβής βασιλιάς. – «*Όχι, βασιλιά, απλά τώρα έβαλα μυαλό*», απάντησε ο μάρτυρας του Χριστού. Και η εποχή μας έχει πολλά μαρτύρια και μάρτυρες. Εκατομμύρια μάρτυρες στη Ρωσία επιβεβαιώνουν στον κόσμο ότι ακόμα ασταμάτητα διαρκούν οι αποστολικοί χρόνοι και ότι η σοδειά του Θεού είναι άφθονη και τώρα και τότε. Όμως ο διωγμός των χριστιανών υπάρχει και εκεί που δεν είναι δημοσιοποιημένοι οι διωγμοί. Τη γειτόνισσά μας μάλωσε ο ασεβής σύζυγός της, την χτύπησε και την έδιωξε από το σπίτι επειδή πίστευε στον Χριστό και προσευχόταν. Για το μαρτύριό της ήταν άραγε αναγκαίος ένας βασιλιάς Νερών, όταν τον Νέρωνα τον είχε σπίτι της; Ένας μαθητής του γυμνασίου επέστρεψε σπίτι κλαίγοντας αφού οι συμμαθητές του στο σχολείο τον χλεύαζαν, επειδή είπε ότι αγαπά τον Κύριο Ιησού Χριστό. Κάποιος πάλι στρατιώτης δέχτηκε ράπισμα επειδή έκανε το σταυρό του όταν στάθηκε στη σειρά. Όλοι αυτοί είναι κτιστές της πυραμίδας του Παραδείσου, που σ' άλλο κόσμο θα συμπεριληφθούν με τις πολυάριθμες στρατιές των θεάρεστων, που για τον Χριστό υπέμειναν τους χλευασμούς, τους εμπαιγμούς, τα μαστιγώματα, τις συκοφαντίες, ακόμα και τον ίδιο το θάνατο. Ο ένατος όροφος της πυραμίδας τους θα είναι ολόκληρος από κόκκινα ρουμπίνια και θα λούζεται από τη θαυμαστή λάμψη του ουράνιου φωτός. Σ' αυτόν τον όροφο θα ειπωθούν και θα συναντηθούν όλοι όσοι μαρτύρησαν για τον Χριστό σ' αυτόν τον κόσμο.

(συνεχίζεται...)

**«Ουκ εξεστὶ σοὶ ἔχειν, τὴν γυναῖκα τοῦ
αδελφοῦ σου».**



29 Αυγούστου επιτελούμε τη μνήμη της αποτομής της κεφαλής του Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου. Ο έλεγχος προς αυτόν για την παράνομη σύζευξη της γυναίκας του αδελφού του με τον Ηρώδη παρά το ότι εσέβετο τον Ιωάννη το βαπτιστή κατόπιν της συμβουλής της παράνομης συζύγου του της Ηρωδιάδος η οποία μισούσε θανάσιμα, τον φυλάκισε παρά το ότι κι εδώ μας λέει ο ιερός ευαγγελιστής «ηδέως ήκουεν αυτού» δηλαδή ευχάριστα τον δεχόταν το κήρυγμα του κι επηρεαζόταν θετικά από αυτό. Την ημέρα των γενεθλίων του ο Ηρώδης είχε προσκαλέσει στο ανάκτορο του τους πρώτους της Γαλιλαίας άρχοντες και λοιπούς επισήμους για τον εορτασμό τους. Πλούσια φαγητά και άφθονα ποτά προσφέρθηκαν για τον

εορτασμό των γενεθλίων, κατά τη διάρκεια της εορτής κι ενώ το κέφι είχε προχωρήσει αρκετά μπήκε στην αίθουσα του συμποσίου, η νεαρά κόρη της Ηρωδιάδος η Σαλώμη την οποία ο ιερός ευαγγελιστής ονομάζει «ακόλαστον κοράσιον» διεφθαρμένο δηλαδή κορίτσι, η οποία εχόρευε ενώπιον των συνδεδημένων ένα πολύ έξαλλο χορό, που άρεσε στον Ηρώδη και τους προσκεκλημένους. Τότε ο Ηρώδης την ευχαρίστησε για τον χορό και της υποσχέθηκε με όρκο να της δώσει ότι του ζητήσει εως και το μισό βασίλειο του. Η Σαλώμη πριν απαντήσει συμβουλευτήκε τη μητέρα της την Ηρωδιάδα και εκείνη τη συμβούλεψε να ζητήσει την κεφαλή του Ιωάννου επί πίνακι. Η αγγελία της επιθυμίας της ελύπησε τον Ηρώδη αλλά δια τους όρκους που είχε δώσει και τους παρευρισκομένους διέταξε να αποκεφαλιστεί ο Ιωάννης και να φέρουν την κεφαλή του πάνω σε μια πιατέλα μα την παραδώσου στη Σαλώμη.

Το γεγονός αυτό προβάλλει πρώτον την ατολμία και υποκρισία του Ηρώδη, δεύτερον το πάθος του φθόνου της Ηρωδιάδος και τρίτον την ακόλαστη διαγωγή της Σαλώμης και την τυφλή εξάρτηση της από τη μητέρα της. πρώτον ο Ηρώδης αποδεικνύεται άτολμος, διότι ενώ σέβεται τον Ιωάννη και ευχαρίστως εδέχετο τη διδασκαλία του δεν έχει την τόλμη να ανακαλέσει την υπόσχεση του που είναι εντελώς άδικη προϊόν του φθόνου και της ασελγείας της ηρωδιάδος και της Σαλώμης και κοσμικά σκεπτόμενος να μην εκτεθεί στους άρχοντες της Γαλιλαίας θυσιάζει τον προφήτη, το προσφέρει «δώρον» στο απύθμενο μίσος της παράνομης συζύγου του και στη ακόλαστη συμπεριφορά της Σαλώμης.

Τίθεται το ερώτημα μήπως και εμείς πολλές φορές θυσιάζουμε τα ιερά και τα όσια προς χάριν κοσμικών συναναστροφών από το να αρνούμαστε ότι πιστεύουμε στο Θεό ότι εκκλησιαζόμαστε μέχρι του να κάνουμε το σταυρό μας περνώντας μπροστά από ένα ναό η όταν τρώμε σε κάποιο εστιατόριο για να μην θεωρηθούμε αναχρονιστικοί γραφικοί ή

και καθυστερημένοι. Το πάθος του φθόνου της Ηρωδιάδος την κάνει να μην αντιλαμβάνεται και να μην προτιμά το συμφέρον της, διότι θα μπορούσε να ζητήσει το μισό βασίλειο του Ηρώδη, εκείνη όμως προτιμά να ικανοποιήσει το πάθος του φθόνου και της κακίας εναντίον του Ιωάννη, παρά να επιτύχει μια συμβασιλεία της κόρης μαζί με τον Ηρώδη.

Είναι αλήθεια αυτό που μας λέγει η ιερά υμνολογία «ο φθόνος δεν γνωρίζει ούτε να προτιμά το συμφέρον του, φθόνος γάρ ουκ οίδε προτιμάν το συμφέρον του».

Ας προσέξουμε κι εμείς το φοβερό πάθος του φθόνου που είναι τόσο αυτοκαταστροφικό. Επίσης η ακόλαστη διαγωγή της Σαλώμης με τον έξαλλο χορό μπορεί να έχει σχέση και με τη δική μας κοσμική συμπεριφορά με τα πολλά ευτράπελα, ελευθεριότητα ανέκδοτα σόκιν η και με πονηρά υπονοούμενα ακόμα και για Θεία πρόσωπα; Ο Άγιος Ιωάννης μας υποδεικνύει ότι και εμείς σήμερα δεν θα πρέπει να είμαστε άτολμοι και υποκριτές όπως, ο Ηρώδης φθονεροί και κακόψυχοι όπως η Ηρωδιάδα και ακόλαστοι όπως η Σαλώμη.

(Μηνύματα από το κήρυγμα του π. Αποστόλου Θεολόγου στον Άγιο Πέτρο Άργους 29-8.2021)



Αρχή της Ινδίκτου: Μεγάλη γιορτή της ορθοδοξίας σήμερα 1 Σεπτεμβρίου



Ο Σ. Ευστρατιάδης στο Αγιολόγιο του, γράφει τα έξης σχετικά και κατατοπιστικά για την Ίνδικτο: «Λέξις λατινική (indictio) ορισμόν σημαίνουσα καθ' όν κατά δεκαπενταετή περίοδο πληρώνονταν εις τους αυτοκράτορας των Ρωμαίων οι φόροι. Κατά την εκκλησιαστική παράδοση, την αρχήν της ίνδικτιώνος είσήγαγεν ό Αύγουστος Καίσαρ (1 -14), όταν διέταξε την γενική των κατοίκων του Ρωμαϊκού κράτους απογραφή και την είσπραξη των φόρων, κατά την πρώτην του Σεπτεμβρίου μηνός.

Από του Μεγάλου Κωνσταντίνου (313) έγινε επισήμως η χρήση της Ινδικτιώνος ως χρονολογίας, έκτοτε δε ή εκκλησία Κωνσταντινουπόλεως μέχρι του νυν εορτάζει την α' Σεπτεμβρίου ως αρχήν του εκκλησιαστικού έτους. «Ινδικτον ημιν ευλ

Η Ινδικτιώνα λοιπόν, είναι ένας γενικότερος τρόπος μέτρησης του χρόνου ανά 15ετίες με αφετηρία τη γέννηση του Χριστού ή για την ακρίβεια από το 3 π.Χ..

Στην περιοχή της Ανατολής τα περισσότερα ημερολόγια είχαν ως πρωτοχρονιά την 24η Σεπτεμβρίου, ημέρα της φθινοπωρινής ισημερίας. Επειδή όμως η 23 η ήταν η γενέθλια ημέρα του αυτοκράτορα της Ρώμης Οκταβιανού, η πρωτοχρονιά μετατέθηκε στις 23 Σεπτεμβρίου, η οποία και καθορίστηκε ως αρχή της Ινδίκτου, δηλαδή της περιόδου του ρωμαϊκού διατάγματος για τον φόρο που ίσχυε για 15 έτη.

Έτσι Ίνδικτος κατόντησε να σημαίνει αργότερα το έτος και αρχή της Ινδίκτου την Πρωτοχρονιά. Αυτή την Πρωτοχρονιά βρήκε η Εκκλησία και της έδωσε χριστιανικό περιεχόμενο, αφού τοποθέτησε σ' αυτήν την εορτή της συλλήψεως του Προδρόμου, που αποτελεί και το πρώτο γεγονός της Ευαγγελικής Ιστορίας. Αργότερα, το 462 μ. Χ., για πρακτικούς λόγους και για να συμπίπτει η πρώτη του έτους με την πρώτη του μηνός, η εκκλησιαστική πρωτοχρονιά μετατέθηκε την 1 η Σεπτεμβρίου.

Διευκρινίζεται ότι η πρωτοχρονιά της 1ης Ιανουαρίου έχει Ρωμαϊκή προέλευση και ήρθε στην Ορθόδοξη Ανατολή κατά τα νεότερα χρόνια. Η εκκλησιαστική ακολουθία για το νέο έτος τελείται την 1η Σεπτεμβρίου, μια ακολουθία απaráμιλλου κάλλους ως προς το υμνογραφικό υλικό. Σημειωτέον ότι πριν από λίγα χρόνια η Εκκλησία μας όρισε την 1η Σεπτεμβρίου ως ημέρα αφιερωμένη στο φυσικό περιβάλλον».

Τέλος ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης ανακεφαλαιώνει τα παραπάνω και οριστικοποιεί τους 3 λόγους που η Εκκλησία εορτάζει την 1η Σεπτεμβρίου: «Πρώτον, επειδή και αυτή είναι αρχή του χρόνου. Διά τούτο και κοντά εις τους παλαιούς Ρωμάνους πολλά ετιμάτο αυτή εξ αρχαίων χρόνων. Ινδικτιών δε κατά την ρωμαϊκή, ήτοι λατινική γλώσσα, θέλει να πει ο ορισμός.

Και δεύτερον εορτάζει ταύτη η Εκκλησία, επειδή και κατά την σημερινή ημέρα, πήγε ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός μέσα εις την Συναγωγή των Ιουδαίων, και εδόθη εις αυτόν το Βιβλίο του Προφήτου Ησαΐου, καθώς γράφει ο Ευαγγελιστής Λουκάς (Λουκ. δ'). Είναι δε και τρίτη αιτία, διά την οποίαν η Εκκλησία του Χριστού κάμνει σήμερον ενθύμηση της Ινδίκτου, και εορτάζει την αρχήν του νέου χρόνου: ήγουν, ίνα διά μέσου της υμνωδίας και ικεσίας, οπού προσφέρομε εις τον Θεόν εν τη εορτή ταύτη, γένη ο Θεός ίλεως εις ημάς, και ευλογήσει τον νέον χρόνο, και χαρίσει τούτον εις ημάς ευτυχή και γεμάτο από όλα τα σωματικά αγαθά.

Για να φωτίσει τας διανοίας μας, εις το να περάσουμε όλον τον χρόνο καθαρώς και με αγαθή συνείδηση, και εις το να ευαρεστήσουμε τω Θεώ, με την φύλαξη των εντολών του και ούτω να τύχουμε των εν Ουρανοίς αιωνίων αγαθών».

Αυτή η σωτηρία όμως δεν προέρχεται μαγικά, αλλά εκτός από την απαραίτητη θεία Χάρη που στέλνει ο Τριαδικός μας Θεός μέσα από τα μυστήρια της Εκκλησίας και τις Ιερές της Ακολουθίες, χρειάζεται και εκ μέρος μας μια απαραίτητη αυτοκριτική. Η 31η Αυγούστου (τελευταία μέρα του Εκκλησιαστικού έτους) και 1η Σεπτεμβρίου (πρώτη μέρα του Εκκλησιαστικού έτους) είναι μια πρώτης τάξεως ευκαιρία να προβούμε στην απαραίτητη αυτοκριτική μας, για το πώς περάσαμε όλη αυτή την εκκλησιαστική χρονιά που φεύγει.

Τι κάναμε σωστά; Που υστερήσαμε; Τι λάθη και σφάλματα έγιναν και πρέπει να διορθωθούν και να αποφευχθούν κατά την νέα Εκκλησιαστική χρονιά που μόλις ήρθε; Ποιους πικράναμε και στεναχωρήσαμε; Ποιους αδικήσαμε; Τι μπορούσαμε να κάνουμε και δεν το πράξαμε; Πόσο εφαρμόσαμε τον Ευαγγελικό λόγο και τις εντολές Του Θεού στη ζωή μας; Πόσο και που σπαταλήσαμε το χρόνο άσκοπα ή μόνο για προσωπική μας ευχαρίστηση χωρίς να ν μοιραστούμε με τον αδελφό μας, ιδιαίτερα αυτόν που είχε ιδιαίτερη ανάγκη π.χ.

όπως επίσκεψη σε ασθενή ή σε φυλακισμένο ή σε αναξιοπαθόντα κτλ.;

Αλλοίμονο αν ο χρόνος και τα έτη περνούν και εμείς δεν συνειδητοποιούμε σε πιο επίπεδο είμαστε και δεν φροντίζουμε να ετοιμαζόμαστε να πάμε εκεί που μας θέλει ο Θεός. Τι νόημα έχει να εορτάζουμε κάτι επιφανειακά και δεν μεταμορφώνεται εσωτερικά με την καλή αλλοίωση της θείας χάριτος όλη η ύπαρξή μας;

Γι αυτό αδελφοί μου καλό θα είναι, αν όχι κάθε βράδυ, αν όχι κάθε εβδομάδα, αν όχι κάθε μήνα, τουλάχιστον κάθε χρόνο να κάνουμε την αυτοκριτική μας, ώστε η αρχή κάθε εκκλησιαστικού έτους, να ταυτίζεται και με την αρχή της μετανοίας μας, με την αρχή του νέου ανακαινισμένου εαυτού μας, που πνευματικά είναι βελτιωμένος από την χρονιά που έφυγε ή τουλάχιστον να έχει πάρει την απόφαση έστω να γίνει καλύτερος...

www.ekklisiaonline.gr



Του Σταύρου – 14 Σεπτεμβρίου – Αλάδωτη νηστεία



Νηστεύουμε πάντα χωρίς λάδι, εκτός εάν η ημερομηνία αυτή πέσει Σάββατο ή Κυριακή, οπότε και τρώμε το λάδι. Επίσης, την ημέρα αυτή δεν τρώμε ποτέ ούτε τα θαλασσινά τρόφιμα χωρίς αίμα.

Η Α΄ Ύψωσις: Μετά το πέρας της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου (318 μ.Χ.), ο Άγιος Κωνσταντίνος ανέθεσε στον Επίσκοπο Ιεροσολύμων Μακάριο να ερευνήσει εντατικά για να βρει τον Τάφο και τον Τίμιο Σταυρό του Κυρίου, διότι έπειτα από τόσα χρόνια οι Χριστιανοί δεν γνώριζαν τίποτα για το πού μπορεί να βρίσκονται. Του έστειλε μάλιστα και αρκετά χρήματα για την Έρευνα. Μετά από λίγο καιρό όμως η Αγία Ελένη είδε Όραμα εκ Θεού, με το Οποίο την Πρόσταξε να πάει αυτοπροσώπως στους Αγίους Τόπους για να βρει τον Τίμιο Σταυρό. Αφού πήρε την συγκατάθεση του υιού της, αναχώρησε με μεγάλη συνοδεία.

Όταν έφτασε εκεί η Αγία, άρχισε αμέσως να ερευνά για να βρει τον Πανάγιο Τάφο και τον Ζωοποιό Σταυρό. Έπειτα από πολλές προσπάθειες και προσευχές της Αγίας, του Επισκόπου Μακαρίου,

των Αρχιερέων και του λαού, ο Θεός αποκάλυψε ότι ο Πανάγιος Τάφος και ο Τίμιος Σταυρός βρίσκονται κάτω από τον ειδωλολατρικό ναό της Αφροδίτης, εκεί όπου είναι και ο Τόπος ο λεγόμενος Γολγοθάς. Αξίζει εδώ να σημειωθεί ότι στο Άγιο Αυτό Σημείο, έπειτα από τον Καιρό Εκείνο της Σταυρώσεως, είχε βλαστήσει ένα αρωματικό φυτό το οποίο αργότερα ονομάστηκε «Βασιλικός», αφού όπως αποδείχθηκε κάτω από τον Τόπο που αναβλάστανε, υπήρχε Θαμμένος ο Τίμιος Σταυρός του «Βασιλέως των βασιλέων». Κατά καιρούς μάλιστα οι ειδωλολάτρες (οι οποίοι είχαν εκεί το ναό και το άγαλμα της Αφροδίτης) κατέστρεφαν τον Βασιλικό, αλλά εκείνος όμως Θαυματουργικώς βλάστανε και πάλι! Τότε η Αγία Ελένη συγκεντρώνοντας πλήθος τεχνιτών και εργατών, διέταξε να γκρεμίσουν εκ θεμελίων τον ακάθαρτο ναό και να ρίξουν το χώμα μακριά. Σκάβοντας εκεί βρήκαν τρεις σταυρούς, ενώ σχετικά κοντά σε αυτούς ανακάλυψαν και τον Πανάγιο Τάφο του Κυρίου. Όταν δε έσκαψαν παρακάτω βρήκαν και τα Καρφιά με τα οποία Καρφώθηκε ο Κύριος, τα οποία άστραπταν και έλαμπαν, σε αντίθεση με τα καρφιά των ληστών που ήταν μαύρα και σκουριασμένα. Η Αγία Ελένη αν και χάρηκε που ο Θεός Εισάκουσε τις προσευχές τους, από την άλλη ήταν λυπημένη διότι δεν γνώριζε ποιος τελικά ήταν ο Σταυρός του Κυρίου. Ο Επίσκοπος Μακάριος όμως την καθησύχαζε, λέγοντας ότι ο Θεός θα φανερώσει τελικά τον Τίμιο Σταυρό.

Και πράγματι το Θαύμα δεν άργησε να γίνει. Μία νεκρή γυναίκα χήρα, η οποία ήταν πολύ ευσεβής, αποτέλεσε τη λύση του μυστηρίου. Κατόπιν Θείας Υποδείξεως, ακούμπησαν επάνω της έναν-έναν και τους τρεις σταυρούς. Με τους πρώτους δύο δεν υπήρξε καμία μεταβολή. Μόλις όμως άγγιξε ο τρίτος το σώμα της, εκείνη αμέσως αναστήθηκε, σηκώθηκε επάνω και δόξαζε τον Θεό! Μετά από αυτό το Θαύμα, οι Χριστιανοί ήθελαν να δουν από κοντά και να προσκυνήσουν τον Σταυρό του Κυρίου μας, κάτι που λόγω της υπαρξής μεγάλου πλήθους ήταν εντελώς αδύνατο.

Για τον λόγο αυτό ο Επίσκοπος Μακάριος, Ύψωσε το 326 μ.Χ. τον Τίμιο Σταυρό στο Ιερό Σημείο του Γολγοθά, έτσι ώστε να μπορούν

να τον βλέπουν και να τον προσκυνούν οι Χριστιανοί από οποιοδήποτε σημείο. Να αναφέρουμε εδώ ότι το μήκος του Σταυρού του Κυρίου μας κάθετα, ήταν 4,50 μέτρα περίπου, ενώ οριζόντια το πλάτος του ήταν 2,40 μέτρα περίπου. Κατά δε τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο, το πάχος του ορθού και του πλαγίου Ξύλου του Σταυρού, ήταν μία σπιθαμή (δηλαδή 18 εκατοστά περίπου).

Η Β' Ύψωσις: Τριακόσια χρόνια περίπου μετά από αυτό το Γεγονός, το 614 μ.Χ., οι Πέρσες λεηλάτησαν την Παλαιστίνη και απήγαγαν τον Τίμιο Σταυρό. Εκείνος όμως μάλλον τους κατέκτησε, διότι Φώτισε τις ψυχές τους και τους οδήγησε στην κατάργηση της «λατρείας του πυρός».

Και φτάνουμε στο 628 μ.Χ., όταν ο βασιλιάς Ηράκλειος είχε ήδη ξεκινήσει εκστρατεία από την Κωνσταντινούπολη εναντίον των Περσών, για να επαναφέρει στους Χριστιανούς το Ζωηφόρο Ξύλο. Και αφού ανεδείχθη νικητής, επανήλθε θριαμβευτής στην Πόλη όπου και Ύψωσε στις 14 Σεπτεμβρίου του 628 μ.Χ. τον Τίμιο Σταυρό στη Μεγάλη Εκκλησία (δηλαδή στην Αγία Σοφία), ενώπιον του επευφημούντος λαού της Κωνσταντινουπόλεως.

Για την Ανάμνηση λοιπόν της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού νηστεύουμε σήμερα, επειδή ο Σταυρός είναι Ανάμνηση του Πάθους του Χριστού. Διότι όπως ο κάθε άνθρωπος που κάνει την ανακομιδή (εκταφή) των λειψάνων ενός συγγενή του (για παράδειγμα του πατέρα του, της μητέρας του και άλλων), λυπάται ενθυμούμενος το πρόσωπο αυτό, έτσι και εμείς οι Χριστιανοί βλέποντες τον Σταυρό και αναλογιζόμενοι ότι ο Χριστός Σταυρώθηκε για εμάς τους αμαρτωλούς και ως Άνθρωπος Έπαθε, ταπεινωόμαστε και δείχνουμε Συντριβή καρδιάς νηστεύοντας. Οι μεν Άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας μας, επισημαίνουν ότι «η Εορτή της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού είναι Ισότιμη με την Μεγάλη Παρασκευή», αφού και τις δύο αυτές Ημέρες τιμούμε εξίσου τα Πάθη και την Σταύρωση του Κυρίου.

www.vimaorthodoxias.gr



**Αν φοβάσαι μην μολυνθείς στην εκκλησία
διάβασε για τον Σαλέμ τον Βεδουίνο στο Σινά**



Ένας μοναχός διηγήθηκε την εξής ιστορία σὲ προσκυνητὲς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης Σινᾶ:

«Εἶχα τὸ διακόνημα νὰ καθαρίζω τὸ διάδρομο τῶν πατέρων, μέχρι τὴν ἐκκλησία, ἔξω ἀπὸ τὰ κελλιά τοῦ Μοναστηριοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐκκλησίας, ποὺ ἦταν κουραστικό, γιὰ μία τόσο μεγάλη ἐκκλησία.

Ὡστόσο, παρατήρησα ἀρκετὲς φορὲς ὅτι κάθε Παρασκευή, πρὶν ἀρχίσω τὸ διακόνημά μου, ὁ διάδρομος ἦταν καθαρὸς. Ἀναρωτήθηκα, ποιὸς νὰ ἦταν αὐτὸς ποὺ τὸν καθάριζε καὶ σκέφτηκα ὅτι θὰ ἦταν κάποιος πατέρας ποὺ μὲ λυπόταν, ἐπειδὴ ἦταν κουραστικό.

Μετὰ ἀπὸ μία ἀγρυπνία σηκώθηκα τὸ πρωὶ – ἦταν ἡμέρα Παρασκευῆ- γιὰ νὰ κάνω τὸ διακόνημά μου.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ κελλί μου, εἶδα ἓνα Βεδουίνο, τὸ ὄνομα τοῦ Σαλέμ, νὰ σκουπίζει τὸν διάδρομο.

Ὁ Σαλέμ ἦταν ὁ πορτάρης τοῦ Μοναστηριοῦ κάθε Παρασκευῆ.

Ἦταν πολὺ καλὸς, τόσο ποὺ ὁ π. Παῦλος, ὁ Δικαίος τοῦ

Μοναστηριού, τὸν εἶχε σὲ μεγάλη ἐκτίμηση καὶ τοῦ ἔλεγε: «γεια σου Σαλέμ. Πετάει ὁ Σαλέμ;» Καὶ αὐτὸς ἀπαντοῦσε: «πετάει, πετάει». Τὸν ρώτησα γιατί σκούπιζε ἐκεῖ καὶ ἂν εἶχε πάρει εὐλογία νὰ τὸ κάνη αὐτό.

Μοῦ ἀπάντησε ὅτι δὲν εἶχε εὐλογία καὶ νὰ μὴ τὸν μαλώσω.

Μοῦ εἶπε ὅτι τὸν ἔστειλαν οἱ γυναῖκες τοῦ χωριοῦ του, νὰ μαζεύη τὴ σκόνη ἀπὸ τὰ παπούτσια τῶν πατέρων!

Ὅταν τὰ παιδιά τους ἀρρώστειαν, ἔβαζαν τὸ βράδυ τὴν σκόνη αὐτὴ κάτω ἀπὸ τὰ στρωσίδια τους καὶ τὸ πρωὶ τὰ παιδιά γίνονταν καλά(!)

Τοῦ εἶπα τότε νὰ συνεχίσῃ νὰ κάνη, ὅπως νομίζει.

Ἐμεῖς μπαίνουμε στὶς ἐκκλησίες μὲ φόβο μὴ μολυνθοῦ-με ἐνῶ ἀλλόθρησκοι γιатρεύονται μὲ τὴν Χάρη τοῦ Κυρίου καὶ μάλιστα μὲ τὴν σκόνη τῶν παπουτσιῶν τῶν πατέρων!

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέγει:

ἀκόμη καὶ ἡ σκόνη, ποὺ βρίσκεται πάνω σὲ Ἅγια Λείψανα εἶναι θαυματουργή.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Κροστάνδης;

«Στὸν ναὸ νιώθω ὀλοφάνερη τὴν παρουσία τοῦ Κυρίου, τῆς Μητέρας Του, τῶν οὐρανίων δυνάμεων καὶ ὅλων τῶν ἁγίων. Ὁ ναὸς εἶναι ὁ ἐπίγειος οὐρανός. Ἐδῶ ἀναγνωρίζεις καὶ αἰσθάνεσαι τὸν ἑαυτό σου ὡς πρα-γματικὸ μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας Του, ιδιαίτερα τὴν ὥρα τῆς θείας Λειτουργίας. Ὡ, πῶς πρέπει νὰ ζῶ, γιὰ ν' ἀξιῶνωμαι νὰ βρίσκωμαι σ' αὐτὸν τὸν ἐπίγειο οὐρανό!».

Ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ Θεσσαλονίκης ἀπαντᾷ θεόπνευστα στὰ ἐρωτήματά μας.

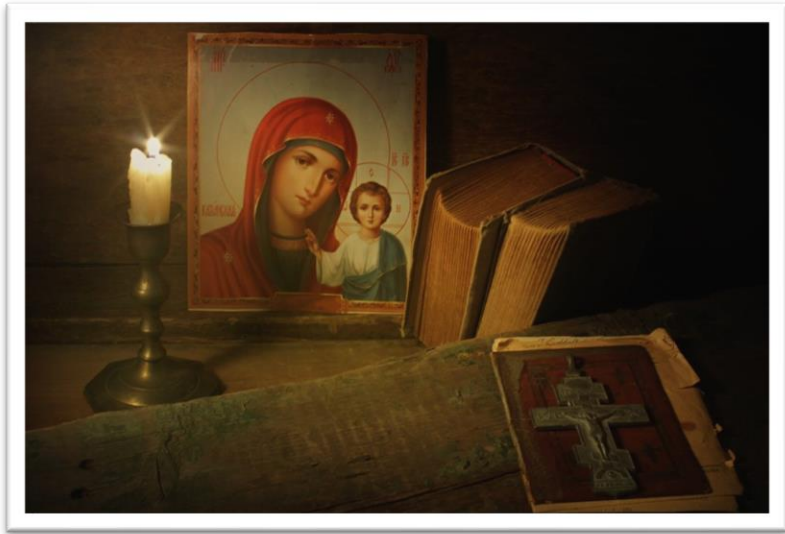
Νὰ μὴ φοβώμασθε. Νὰ μὴ ἀμφιβάλουμε.

Ὅλα μέσα στὸν Ἱερὸ Ναὸ εἶναι ἁγιασμένα, ἐκεῖ θεραπευόμεθα καὶ σωζόμεθα μὲ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν κολλᾶμε ἀσθένειες.

Ὁ Ἅγιος Γαβριήλ ὁ διὰ Χριστὸν σαλὸς μας λέγει:

«Ἄν γνωρίζατε πόση εὐλογία ἔρχεται κατὰ τὴν θεία Λειτουργία, θὰ μαζεύατε μέχρι καὶ τὴν σκόνη ἀπὸ τὸ πάτωμα τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ πλύνετε μ' αὐτὴ τὸ πρόσωπό σας».

Άγχος και προσευχή...



Μου έγραψες ότι τελευταία έχεις άγχος και παθαίνεις κρίσεις πανικού. Και με ρωτάς εάν με την προσευχή μπορείς να βρεις ησυχία και ηρεμία, να φύγει όλο αυτό το άγχος που σε καταστρέφει. Οπότε ζητάς κάτι συγκεκριμένο από την προσευχή, βάζεις ένα στόχο και ένα ζητούμενο. Γίνεται; Δεν θα πω δεν γίνεται, τα πάντα γίνονται εάν το θέλει ο Θεός, αλλά πρόσεξε κάποια λεπτά πράγματα και μυστικά της πνευματικής ζωής.

Όταν κάνεις προσευχή με πανικό ο πανικός μεγαλώνει. Ο Απ. Πέτρος όσο φώναζε βυθιζόταν μέσα στην κύματα. Έχεις δει ποτέ έναν πνιγμένο να σώθηκε επειδή φώναζε ταραγμένος "πνίγομαι, πνίγομαι;" Όχι. Απλά βυθίζεται πιο γρήγορα από τον πανικό. Εάν ηρεμήσει ίσως να σωθεί. Είναι προτιμότερο λοιπόν την ώρα του πανικού, να πάρεις βαθιές ανάσες, να στρέψεις αλλού την σκέψη και προσοχή σου, να ρυθμίσεις λιγάκι την αναπνοή σου, να μην φοβηθείς το κύμα που έρχεται αλλά να περάσεις από μέσα του, και μετά προσευχήσου.

Έπειτα ο κάθε στόχος φέρει ένα νέο άγχος επιτυχίας και αποτελέσματος. Ειδικά σε περιόδους άγχους, πρέπει να βγάζεις στόχους και όχι να προσθέτεις. Ξέρεις τι θα συμβεί; Θα αρχίσεις μια παραγμένη προσευχή στην οποία κάθε λίγο και λιγάκι θα μετράς και θα αναλύεις εάν πέτυχε ή εάν έφερε το αναμενόμενο για σένα αποτέλεσμα. Θα κρατάς μια μεζούρα και θα μετράς, την αποτελεσματικότητα της προσευχής σου και την θαυματουργική δύναμη του Θεού. Στην ουσία είναι σαν να ξεετάζεις τον Θεό και την δύναμη του.

Κάνε λοιπόν την προσευχή σου, αγάπησε τον Χριστό, συνδέσου μαζί του, κάνοντας ταπεινό αγώνα να αγαπάς και να συγχωρείς, να κοινωνείς Σώμα και Αίμα Του στην Θεία Λειτουργία, ζήτα με ταπείνωση αυτό που αισθάνεσαι ωφέλιμο για σένα και την ζωή σου και αφήσου, ξεχάσου μέσα στην αγκαλιά Του. Εκείνος εάν πρέπει και είναι προς το συμφέρον της ύπαρξής σου αυτό που ζητάς θα σου το δώσει, εάν όχι, απλά θα σιωπήσει. Και η σιωπή απάντηση είναι, κι αν μην αρέσει πολλές φορές στον εγωισμό μας. Άλλωστε το θαύμα συμβαίνει όταν πάψεις εμμονικά να το "περιμένεις". Όταν το ξεχάσεις και το θυμάται μόνο ο Θεός.

Όμως μην λησμονούμε μια μεγάλη αλήθεια, ότι η χαρά και ειρήνη της ψυχής σου, αυτή που ζητάς και επιθυμείς, έρχεται από τον Χριστό όχι από την προσευχή. Η προσευχή δεν είναι μια ψυχοτεχνική μέθοδος που μπορείς να πάρεις πράγματα δίχως τον Χριστό. Ο Χριστός θα σου φέρει την ειρήνη και την χαρά μέσα σου. Δεν μπορείς να θέλεις την περιουσία του πατέρα σου, αλλά όχι τον πατέρα. Αυτό κρύβει ιδιοτέλεια. Να μην θυμόμαστε λοιπόν την προσευχή και τον Θεό μονάχα στα δύσκολα αλλά σε ολάκερη την ζωή μας. Να γίνει ο Χριστός τα πάντα για μας. Να γίνει η προσευχή το οξυγόνο της ζωής μας και όχι το κουτί με τα δώρα που βάζουμε το χέρι και παίρνουμε ότι θέλουμε χωρίς να λέμε ένα ευχαριστώ.

π. Χαράλαμπος Λίβνος Παπαδόπουλος



**Φώτης Κόντογλου: Γυάλινοι άνθρωποι...Τί
καταδίκη έπαθες! Τί κατάντημα, και δέν τò
κατάλαβες!**



Κάθουμαι στò μικρò περιβολάκι μας, και μέσα στην ήσυχία πòυ εἶνε γύρω μου, νοιώθω μυριάδες πλάσματα, φωνές πòυ δέν ακούγονται, και πòυ ἔρχονται ὄχι μόνο ἀπò τὰ ζωντανὰ πòυ βρίσκονται μακριά, ἀλλὰ κι' ἀπò τὰ χρωματιστὰ λουλούδια, ἀπò τὰ χλωρὰ και καινούργια φύλλα τῶν δέντρων, ἀπò τὰ σκαθάρια, ἀπò τὰ μαμούδια, ἀπò τὰ πεταλούδια κι' ἀπò τὰ μυγάκια πòυ τριγυρίζουν πετώντας ἀνάμεσα στὰ δροσερὰ ἄνθια και στις πρασινάδες. Μονάχα τὰ πουλάκια τ' ἀκούγω νὰ κελαῖδοῦν μὲ τ' αὐτιά μου. Ὅλα σήμερα εἶνε εὐτυχισμένα.

Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε ζεστὴ και μοσκοβολημένη, κι' ὁ ἀγέρας μπαίνει δροσερὸς μέσα σου και φτάνει ὡς τὴν καρδιά σου. Ἀπò μέσα της ἔχουνε φύγει τὰ πάθη πòυ τὴ μολεύανε, κι' ἀπòμεινε καθαρὴ. Κι' οὔτε νὰ νοιώσης κἄν μπορεῖς πιά τί θὰ πῆ κακία. Μέσα σὲ μιὰ τέτοια βλογημένη πλάση, δέν μπορεῖ νὰ ὑπάρχουνε ἄνθρωποι φθονεροί, ραδιοῦργοι, μικρολόγοι, φιλοκατήγοροι, ἀχάριστοι, αἰμοβόροι. Ἡ

κακία σοῦ φαίνεται σὰν ψευτιά, σὰν ἓνας βραχνᾶς πού σκόρπισε, καὶ δὲν ὑπάρχει πιά στὸν κόσμο.

Ὡστόσο, λίγο παραπέρα ἀπὸ τοῦτο τὸ μικρὸ περιβολάκι, πού εἶνε τρυπωμένο ἀνάμεσα σὲ μικρὰ σπίτια καὶ σὲ μαντρότοιχους, οὐρλιάζει τὸ ἀνύσταχτο τέρας πού λέγεται ζωή, κοινωνία καὶ πολιτισμός, ἡ σατανικὴ τούτη μηχανὴ πού τὴν ἔκανε ἡ πονηρὴ διάνοια τ' ἀνθρώπου. Τὴν ἔκανε γιὰ νὰ τὴν ἔχη σκλάβο του, μὰ ἐκεῖνη τὸν ἄρπαξε στὶς ρόδες της, τὸν μπέρδεψε στὰ γκρανάζια της, καὶ τὸν στριφογυρίζει δίχως ἔλεος. Τὸν ζάλισε σὰν τὸν σκύλο πού κυνηγᾷ τὴν οὐρά του. Ὁ δυστυχὴς παραπατᾷ ζαλισμένος, λαχανιασμένος, μισοπεθαμένος, μὰ ὡστόσο, αὐτὸ τὸ κουρέλι θαρρεῖ πὼς γίνηκε θεός, τρισευτυχισμένος ἐξουσιαστής τῆς γῆς καὶ τ' οὐρανοῦ, σκλάβος πού ἔκανε ὁ ἴδιος τὶς ἀλυσίδες πού εἶνε δεμένος γιὰ πάντα.

Κατεβαίνω στὴ Βαβυλῶνα [=Ἀθήνα] ὅσο μπορῶ πρὸ σπάνια, κι' ὅποτε κατέβω στοὺς μεγάλους δρόμους, κιντυεύω νὰ χάσω τὸν ἑαυτό μου. Συλλογίζομαι τὴ φωλιά μου, τὸ κηπάκι μου, τὰ πουλάκια, τὶς πεταλοῦδες, τὰ μερμήγκια, τὰ μυγάκια, ὅλα αὐτὰ τὰ ξεχασμένα πλάσματα πού εἶνε σὰν ἐμένα, τιποτένια καὶ βιάζομαι νὰ γυρίσω πίσω. Στὴν πολιτεία σὰν νὰ εἶμαι ξένος καὶ ξενητεμένος, σὰν νὰ ἦρθα πρώτη φορὰ σὲ μεγαλούπολη. Οἱ φάτσες πού ἔχουνε οἱ ἄνθρωποι εἶνε δίχως ἔκφραση. Μοῦ φαίνονται τόσο ξένοι, πού λὲς καὶ βρίσκονται στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κόσμου, κι' ἀκόμα μακρύτερα. Μακρῶς, πολὺ μακρῶς! Ἄλλης φυλῆς ἄνθρωποι, ἄλλα φερσίματα. Ἄλλα μυαλά, ἄλλα αἰσθήματα, ἀπότομοι, ἀσυμπάθητοι, ἀδιάφοροι, πεθαμένοι!

Μαζεύονται κοπάδια-κοπάδια στὰ σταυροδρόμια, καὶ περιμένουνε ν' ἀνάψη τὸ πράσινο φανάρι γιὰ νὰ περάσουνε ἀντίκρυ. Στριμώχνουμαι κ' ἐγὼ ἀνάμεσά τους, σὰν κανένα γίδι μέσα στὰ γίδια. Σὰν νὰ βρισκόμαστε στὴ δευτέρα Παρουσία!

Ἄλλα κοπάδια σπρώχνονται μπροστὰ στὶς ἐκκλησιᾶς τῆς νέας θρησκείας, στοὺς κινηματογράφους. Οἱ πόρτες, τὰ τζάμια κ' οἱ τοῖχοι εἶνε γεμάτοι ἀπὸ γυμνὲς γυναῖκες ζωγραφισμένες. Ἐνα κορμί ἔδωσε ὁ Θεὸς στὸν ἄνθρωπο, καὶ μ' αὐτὸ τρώγεται μέρα-νύχτα. Τὸ γυρίζει ἀπὸ δῶ, τὸ γυρίζει ἀπὸ κεῖ, τὸ μισογυμνώνει, τὸ ξεγυμνώνει ὀλότελα,

ξανὰ τὸ μισοντύνει, κ' ἔτσι βασανίζεται, δὲν ξέρει τί νὰ τὸ κάνη. Ἔ, κακορρίζικε ἄνθρωπε, τὸ ξεγύμνωσες, τὸ γύρισες ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ. Κ' ἔπειτα, τί ἔκανες τάχα; Τὸ βρώμισες, τὸ μόλεψες, τὸ κουρέλιασες, τὸ ρεζίλεψες, κι' ἀκόμα δὲν ἠσύχασες! Θεάματα, πυροτεχνήματα, ταινίες, σαρκολατρεία, ἐξαχρείωση, ζωὴ δίχως καμμιά οὐσία. Δὲν πᾶς ν' ἀπογευτῆς λίγη ἀληθινὴ ζωὴ. Παρὰ κλείνεσαι μέσα στὰ σκοτεινὰ μπουντρούμια καὶ πασκίζεις νὰ ψευτοζήσης μὲ τοὺς ἴσκιους, μὲ τὶς φωτογραφίες! Τί καταδίκη ἔπαθες! Τί κατάντημα, καὶ δὲν τὸ κατάλαβες! «Ἄνθρωπος, ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆκεν. Κατελογίσθη [τὸ ὀρθό: «παρεσυνεβλήθη»] τοῖς κτήνεσιν τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὠμοιώθη αὐτοῖς». «Ὁ ἄνθρωπος, ἐνῶ πλάστηκε τιμημένος δὲν τὸ κατάλαβε. Λογαριάσθηκε [ὀρθότερο: ἀνακατεύτηκε] μαζί μὲ τὰ ζῶα τὰ ἄλογα, κ' ἔγινε ἓνα μ' αὐτά».

Ἡ Ἀθήνα δὲν εἶνε πιά μιὰ πολιτεία ἐλληνικὴ, κι' ἄς λέμε ὅ,τι θέλουμε. Μήτε οἱ ἄνθρωποι, μήτε τὰ χτίρια. Ὁ ἥλιος ἔλειψε. Ὁ ἀγέρας βρώμισε. Ἀπορεῖς πῶς ἀλλάξανε ὅλα μέσα σὲ λίγα χρόνια, καὶ δὲν ἔμεινε τίποτα πού νὰ θυμίζη πῶς βρίσκεσαι στὴν Ἑλλάδα. Μὰ δὲν μοιάζει μήτε μὲ ἀνατολίτικη πολιτεία, ὅπως ἦτανε τὸν καιρὸ πού τὴν εἶχανε οἱ Τοῦρκοι. Εἶνε ἓνα μάζεμα ἀπὸ χτίρια ξενόφερτα, πού καὶ στὸν τόπο τους εἶνε ὀλότελα ἄψυχα, παγωμένα, ἀνέκφραστα, ὅπως ἀνέκφραστοι γινήκανε κ' οἱ ἄνθρωποι. Ἔτσι εἶνε οἱ «διεθνεῖς πόλεις καὶ οἱ διεθνεῖς ἄνθρωποι», πού εἶνε τὸ καύχημα τῆς «διεθνοῦς κοσμογονίας», π' ἀνάθεμά την, πού ἔχει κάνει τὴ ζωὴ ἓνα πρᾶγμα ἄνοστο, ἀμύριστο, ἀνέκφραστο, κρύο κι' ἀσυμπάθιστο. Εἶνε ἡ ζωὴ ἀποστειρωμένη ἀπὸ κάθε αἴσθημα, ἀπὸ κάθε πνευματικὸ σκίρτημα, ἀπὸ κάθε ζέστα τῆς καρδιάς.

Κυττάζω τὰ διάφορα χτίρια πού στέκονται σὰν τοὺς κρατῆρες τοῦ φεγγαριοῦ, ἀσυγκίνητα, ἄπονα στὸν ἄνθρωπο πού τάφτιαξε, ἀδιάφορα, χωρὶς νὰ τὰ γλυκαίνει ἢ ἀγάπη. Ἔχουνε ὅλες τὶς εὐκολίες καὶ τὶς ἀναπαύσεις, εἶνε γεμάτα κουμπιά, μὰ εἶνε σὰν ἀρχοντικοὶ τάφοι. Μέσα τους δὲν ὑπάρχει κανενὸς εἶδους ποίηση, νὰ ζεστάνη τὴν καρδιὰ τ' ἀνθρώπου. Εἶνε κάτι ἀδιάφορες κι' ἀνέκφραστες μηχανές, ἔρημες ἀπὸ ἀγάπη. Εἶνε οἱ κατοικίες τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου, πού ξεπλύθηκε καὶ ξεγυμνώθηκε ἀπὸ κάθε αἴσθημα. Εἶνε οἱ κατοικίες τοῦ γυάλινου ἀνθρώπου. Τέρατα κανωμένα μὲ σίδερα

καὶ μὲ τζάμια. Ψυγεῖα γιὰ νὰ συντηροῦνται μέσα σ' αὐτὰ τὰ ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ πτώματα. Σίδερα, τζάμια καὶ πάγος! Ἀπὸ αὐτὰ τὰ βουβὰ κουτιά λείπει κάθε ἀνθρώπινη πνοή. Μηχανὲς νεκρὲς καὶ παγωμένες. Τί συγκέντρωση μπορεῖ νάχη ἓνας ἄνθρωπος στὸν ἑαυτό του, ἀφοῦ κάθεται μέσα στὰ γυαλιά, καὶ βλέπουνε ἀπ' ἔξω ἀκόμα καὶ τὴν τρίχα ποὺ θὰ πέση ἀπὸ τὰ μαλλιά του; Γυάλινοι ἄνθρωποι, γυάλινα σπίτια. Μὲ τὸν καιρὸ, θὰ γίνουνε κι' οἱ ἄνθρωποι διαφανεῖς σὰν τὰ τζάμια, καὶ θὰ βλέπη ὁ ἓνας τί γίνεται μέσα στὸν ἄλλον, τί συλλογίζεται, τί ἔφαγε, τί ἤπιε, πῶς δουλεύουνε τὰ πνευμόνια καὶ τὸ στομάχι του, πῶς χτυπᾷ ἡ καρδιά του... Ἀλλὰ ξέχασα, πῶς δὲν θάχη πιά καρδιά, κι οὔτε αἷμα, μήτε αἰσθήματα. Αὐτὰ θὰ εἶνε πράγματα ποὺ τὰ εἶχε ἢ παλιά μάρκα τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ποὺ πάλιωσε πιά σήμερα.

Λένε πῶς ἡμεῖς ἤμαστε τοῦ παλιοῦ καιροῦ, καὶ πῶς δὲ μπορούμε νὰ καταλάβουμε τὴ σύγχρονη ζωὴ. Αὐτὸ δὲν τὸ κρύβουμε, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τοῦτα ποὺ γράφω. Ἀλλά, γι' αὐτὸ ἴσια-ἴσια ἤμαστε πολὺ καλά. Πάρα πολὺ καλά μάλιστα!

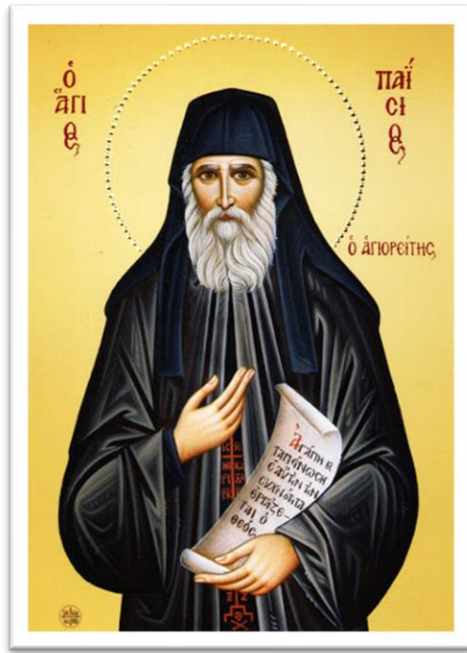
Σήμερα, ὅπως φαίνεται, τελείωσε ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου, κ' ἡμεῖς δὲν θέλουμε νὰ τὸν ἀποχωριστοῦμε αὐτὸν τὸν ἀγαπημένον ἄνθρωπο. Θέλουμε νὰ σώσουμε αὐτὸ τὸ εἶδος ποὺ πάγει νὰ χαθῆ, ὅπως σβήσανε τὰ μαμούθ, οἱ πλειστόσαυροι κ' οἱ πτεροδάκτυλοι. Ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος, ποὺ εἶνε ἄνθρωπος λίγο-πολὺ μοναχὰ στὸ ἐξωτερικὸ του, ἄς δώση στὸν ἑαυτό του ὅποιο ὄνομα θέλει, ἀφοῦ δὲν καταδέχεται νὰ λέγεται ἄνθρωπος. Γιατί ὅπως λέγει, τὸν ξεπέρασε τὸν ἄνθρωπο.

Φ. ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

[ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου, Ὁ Φῶτης Κόντογλου στὴν τρίτη διάστασή του, σελ. 134. Πρωτοδημοσιεύθηκε στὴν καθημερινὴ πολιτικοκοινωνικὴ ἐφημερίδα τῆς Ἀθήνας «Ἐλευθερία», τὴν Κυριακὴ 10 Μαΐου 1964, στὴ στήλη «Κυριακάτικα Θέματα»].



Πανήγυρις Αγίου Παΐσιου



Πανηγύρισε και φέτος το ιερό παρεκκλήσιο που βρίσκεται στο πνευματικό κέντρο του ναού Μεταμορφώσεως του Σωτήρος επ' ονόματι του Οσίου πατρός ημών Παΐσιου του Αγιορείτου.

Τόσο στον πανηγυρικό εσπερινό όσο και στη θεία λειτουργία πλήθος ενοριτών και προσκυνητών κατέκλυσε το παρεκκλήσιο για να τιμήσει τη μνήμη του Αγίου της εκκλησίας μας.

Πριν την έναρξη του εσπερινού προηγήθηκε η υποδοχή τμήματος τιμίου ξύλου και άλλων ιερών λειψάνων Αγίων.

Του πανηγυρικού εσπερινού μετά αρτοκλασίας της ενώσεώς μας προεξήρχε ο πρωτοπρεσβύτερος πατήρ Απόστολος Θεολόγου



εφημέριος του Ιερού Ναού Αγίας Βαρβάρας Πατησίων, αποδεχόμενος την ευγενική πρόσκληση του εκκλησιαστικού

Συμβουλίου και των πατέρων του ιερού ναού. Ο γέροντας μίλησε για τον Άγιο Παΐσιο καταθέτοντας μάλιστα προσωπικές του εμπειρίες από συναντήσεις που είχε με τον Άγιο. Στην ακολουθία έλαβαν επίσης μέρος οι ιερείς πατήρ Σωτήριος Αλεβιζάκης, πατήρ Μιχαήλ. Μετά ακολούθησε και μια εκδήλωση με την βράβευση των επιτυχόντων



παιδιών μελών της ενώσεώς μας, στα Ανώτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα.



Ανήμερα της εορτής του Οσίου τελέστηκε και η πανηγυρική Θεία λειτουργία προεξάρχοντος και κηρύτοντος τον Θεϊόν λόγο του Πατρός Αποστόλου Θεολόγου και συλλειτουργούντος του π. Σωτηρίου Αλεβιζάκη, προϊσταμένου τοῦ ἱεροῦ ναοῦ.

Στην πανήγυρη του Αγίου συμμετείχαν και φέτος το διοικητικό συμβούλιο και πολλά μέλη της ενώσεώς μας, τιμώντας τον Άγιο

Παῖσιο τον προστάτη Άγιο της ενώσεώς μας.

Ευχές του Αγίου μας παρακαλούμε ο Άγιος τριαδικός Θεός να μας αξιώσει και του χρόνου και επί πολλά έτη εν πνεύματι κατανύξεως και πνευματικής αγαλλιάσεως να τιμούμε τον προστάτη μας. Όχι μόνο με ύμνους και πανηγύρεις αλλά μιμούμενοι την δική του πορεία θυσιαστικής αγάπης προς Τον Άγιο Θεό και την εικόνα του τον άνθρωπο, τον κάθε άνθρωπο.





Συγχώρησον. Ἐννόησον ὅτι
καὶ ἀπὸ τοῦ ἀφεῖναι μόνον
σὺ καρποῦσθαι τὸ κέρδος.

Συγχώρησε. Βάλε στο μυαλό σου ὅτι
καὶ μόνο με τη συγχώρηση
εσύ κερδίζεις.
Ἰωάννης Χρυσόστομος



Ο θεός δεν κρίνει
τον χριστιανό,
επειδή αμαρτάνει,
αλλά επειδή
δεν μετανοεΐ.

(Άγιος Νήφων)

